

χρυσόμοδο βαγόνι..., έλεγε μιά ανδρική φωνή. Πρέπει ν' αλλάξει... Το ένα με τ' άλλο, άνοιγαν στο μεταξύ τα παράθυρα τών βαγονιών και μερικοί άπονομοι έπιβάται άρχισαν νά κατεβαίνουν... 'Ο φτωχός ο Ζάν έμενε μακροήμερος στη θέση του, άναυδος, άποσολομωμένος. Θα προτιμήσει...

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

μους νά άνοιγει ή γή και νά τόν καταπνέει. Μά όχι, ήταν εκεί, ζωντανός, άλοζόντανος, και στ' ατύτα τόν άντήχησε Ξεαρνα μιά γυναικεία, μιά μελωδική γυναικεία φωνή, μέ κάποιον 'Αμερικάνικο τόνο στην προφορά.

'Ο Ζάν άνατόρησε. Μέσα τήν ταρχή του, δέν άκουσε ένα μικρό «'Α...», γυναικό Έκκλησι, πού Ξεαρνα από τή ίδια γυναικεία γελία, μιά στιγμή προτού τού μιλήσουν. 'Ο Ζάν δέν τ' άκουσε αυτό, ούτε κατάλαβε τίποτε. 'Ακουσε μονάχι τή μελωδική φωνή, πού τού μιλούσε, μέ τόν 'Αμερικάνικο τόνο στην προφορά :

—'Αλλό... Σ' είσαι, Μαξιμιλιανέ ;... 'Αχ, νοιώθει τόσο χαρά πού σε ξαναβλέπω, πού ήρθεσ για χάρη μου ως εδώ !...

'Ο Ζάν δέν άπάντησε. Μά, μέσα στην παραξήλη του, Ξανάκουσε κεντητέρα του, τήν ίδια φωνή :

—'Ελα, λοιπόν, πού κοντά... Δός μου τή χέρι σου !...

'Υπήκουσε σάν αυτόματο. 'Επαισε τή λεπτή χερσά, πού τού άπλώθηκε, και σφαιραίνοντας ένα σύντομο κλειστό βλέμμα. Μά από τού έρτασε, για νά ίδι ένα μικρό, κόσμιο προσοπάκι, πλασιωμένο μέ καρτάξανα μαλλιά. Ένα τρανταχτέλλιο στόμα, μέ κάσταρος άουρα δονταία, δυό γαλανά μάτια, γυναικά τσαχυνιά, πού τόν κίταζαν χαμογελαστά. 'Α ! τή χαριτωμένη πού ήταν ! Έλχε δίχρο ο κόμης, πού ήταν τρολλά ήρωτευμένος μαζί της, πού τής ικανοποιούσε όλες τής τίς επιθυμίες.

—Τι όραία ιδέα πού είχε αυτή ή μικρή άμαξοστοιχία. Έπιέλαβε ή χαριτωμένη ή, νά σταματήσει εδώ !... 'Ο οδηγός μου έλεγε ότι θα μείνουμε μισή ώρα τουλάχιστον !... 'Ελα γρηγορά στο διαμερίσμα μου... Θα τά ποίμε ήσυχα - ήσυχα, μακριά από τή Ξένα βλάμιατα...

'Ο Ζάν έπαισε από τήν παραξήλη του σέ μιά τέτοια γοητεία, ώστέ δέν ήξερε τί έκανε πια. Δέν μπορούσε νά σκεφτεί μερικά στοιχειώδη πράγματα, μέσα του δέν γεννιόθηκε ή παρανομή ήτοιμα. 'Ανέθηκε στό βαγόνι, μαζί μέ τή θελική της ντα...

'Ο κόμης ντέ Μινερβίλ καθόταν στην ταράτσα τού πατρογονικού πύργου του και κίληξε κάτω από τόν ορόδιο βραδυό ορόνιο άπολαυστικώτατα τού σιγαρώτου. 'Ο ίσηρήτης τού Ζάν στεκόταν έμπρός του, περιμένοντας τίς διαταγές του, μέ κάποια Έκκλησι και κάποιο φόβο στην Ξεαρναί του.

—'Νά τώ ! Τό βήμα άπέτέλεσ !...

'Ο κόμης άνοξε τού τηλεγράφημα και διάβασε :

«'Επιθάνω ταρχείας, Stop. Διέρχομαι 'Εβρέ περί μεσονύκτιου. Stop. 'Ελθέ σταθμόν μέ άσπρο μαντήλι. Φιλιά».

Κίταξε Ξεαρνα τόν ίσηρήτη του, μέ από τού βρος του κατάλαβε πώς αυτός δέν μάντεψε διόλου τή σκέψη του.

—Λοιπόν, άγαπητέ μου Ζάν, τού είπες, καταλαβαίνεις ότι δέν έχω καμιά διάθεση νά σπρωθώ και νά πάω νύχτα μεσάνυχτα στό σταθμό, μόνο και μόνο για νά μέ ίδι νά τής κοινοά τού άσπρο μαντήλι, καθώς θα περνά μέ άστραμια ταρχήτητα έπάνω στό τραίνο. 'Η ταρχεία, όπω Ξεαρνα, δέν σταματά διόλου τόν 'Εβρέ. Στόν καιρό μές πρέπει νά είμαστε και λίγο μοντέρνοι, έπιτέλους, για τ' όνομα τού Θεού ! Οι 'Αμερικάνοι μές έδωσαν σ' αυτό ήπύρομα παραδείγματα. 'Ας τούς μιμηθούμε, λοιπόν, άφού μάλιστα και ή μνηστή μου ένε 'Αμερικανίδα !...

'Ακουσε, λοιπόν, νά ίδις τί έχεις νά κανεις...

'Ο Ζάν Ξεακολουθούσε νά κινιτάξέ με τού ίδιο ήλιθιο ήφρος τόν κρότου. 'Ο κόμης δέν ήταν πια νέος ; ο Ζάν είχε είκοσι χρόνια στην ήπηρεσία του. Καί μ' όλη τήν περιηρίαία, πού είχε, γιατί ίσηρητεύουσε κοντά σέ έναν άληθινό, γνήσιο άριστοκράτη, ώστόσο, δέν θά μπορούσε νά επανείση τόν κόμητα ως φίλο τού μοντερισμού.

—Φόρεσε, λοιπόν, άμέσως τού καπέλλο μου και τού παρνετού μου, πάρε κι ένα άσπρο μαντήλι μαζί σου, και τράβα για τόν 'Εβρέ. Προσέξε νά βροδής έγκλίτως στό σταθμό και νά σταθής σέ μιά καλή θέση. Κατάλαβαινε... 'Εχομιο τού ίδιο σκεδόν άνάστημα, τού τραίνο περνά γρηγορά. 'Η Ντόροθι θα νοιώσει πώς ήμια ένω και πάει, τέλειμος !...

Αιτή τή φορά ο Ζάν γέλασε μέ όλη του τήν καρδιά.

—Μη γέλας, τού είπες ο κόμης άσπρητό. Τό ζήτημα, πρέπει νά Ξεαρνα, ένε πολύ σοβαρό. 'Ατ' αυτό έξαιτά τή ο γάμος μου και ή τήχη μου. Σε τρεις μέρες θα τά κανονίσω όλα εδώ και θα πάω τού τραίνο για τού Παρισι. Τήν Κυριακή παντρεύομαι. Γρηγορά, λοιπόν, γιατί βροδύσες. 'Ετοιμάσου !...

'Ο Ζάν έφερε μέ κομική έπισημότητα τού χέρι του στην καρδιά. 'Ηταν γεννάειση περιηρίαία για τήν ήμιστευτική αυτή άποστολή, πού τού ανέθετε ο κρόνιος του.

—Κόμιο κόμη, είπες, μπορείτε νά βασισθήτε άπολύτως σέ μένα !

Και έτρεξε άμέσως νά έτοιμασθή. Μισή ώρα προτού φτάσει τού τραίνο, βασιστάταν μόλις στό σταθμό. Μιλέξε τήν καταλλήλότερη θέση και περιεμε. Μέ τού παρνετού, τού καπέλλο και τού ματαστρόν τού κόμητου, δέν ήμιασε διόλου τού ίσηρήτη, μη για ένας σπουδαίος, πού σπουδαίος κρόνιος. Φυσικά, είχε φροντίσει νά πάρη μαζί του και ένα άσπρο μαντήλι...

Σέφνομα μέ τίς πληροφορίες πού τού έδωσαν, ή ταρχεία άμαξοστοιχία θα περνούσε άκριβώς δεκα λεπτά πριν από τή μεσάνυχτα. 'Ο μικρός σταθμός ήταν άδειος και νεαρός από κίνηση, έφρόσην ή άμαξοστοιχία δέν σταματούσε εκεί.

'Επιτέλους, τού μικρό καμπαλάκι τού σταθμού χτίστηκε. 'Ο Ζάν έβγαλε από τήν τσέχη του τού άσπρο μαντήλι.

Προσοχή ! Μέσα στό σκοτάδι φάνηκαν τά δυό φωτεινά μάτια τού τραίνου. 'Η άμαξοστοιχία πλασιόσε. 'Ο Ζάν νόμοσε πώς δεχόμενος μόλις στό παράθυρο ενός βαγονιού τής πρώτης θέσεως κάποιο χέρι, πού σήλωνε ένα μαντήλι. Σήλωσε άμέσως τού χέρι και σήλωσε τού δικό του. 'Ηταν καρρός. 'Η άμαξοστοιχία θα περνούσε σέ λίγο από μπρός του, σάν άστραπη.

Και όμως όχι. Δέν συνέβη έτσι, συνέβη άλλωώς... Τί συνέβη ; 'Η άμαξοστοιχία λιγότρωσε Ξεαρνα τήν ταρχήτητα, ή έτοιμαχική ήφισση και Ξαναφρόσησε. Έθγαλε ένα σύννεφο μαύρο καινού, και στόπ !... Τό βαγόνι, από τού παράθυρο τού οποίου κάποιο χέρι κοινούσε ένα μαντήλι, μέσα στην νύχτα, στάθηκε μπροστά, άκριβώς μπροστά, στόν Ζάν ! Σαπισμένος, παραξάλαιμένος, μη Ξερόντας πια τί νά κάνει, μη μπορώτας ούτε νά σκεφθή, έβουσε γύρω του νά μιλούν. Καί ή φωνές τού φανόταν μακρινές, σάν νά ήταν ήπανοτιμένους !...

Και τότε, έγω ίσηρόσημ νά πώ στόν κρόνιο κόμητα, ότι δέν μπορεί, Ξεαρνα από όσα συνέβησαν, νά παντρευθή τήν μίς Ντόροθι. 'Ο κρόνιος κόμης μέ καταλαβαίνει !...

'Επί τρεις ώλόκληρες μέρες ο κόμης συλλογίζόταν τού τραυματικό πάθημα του. Έλχε νά έλέξη άνάμεσα στην τιμή του και σέ μιά τεραστία περιουσία εκατομμυρίων δολαρίων, πού θα τού έδινε ή μίς Ντόροθι, άν τήν παντρευόταν, και ή όσα είχαν σκεψή. 'Επιτέλους, τήν τρίτη μέρα, άποφάσισε. Και ή άπόφασί του ήταν νά προτιμήση τήν τιμή του από τά δολάρια. Κάθισε άμέσως και συνέταξε τού άκόλουθο τηλεγράφημα για τήν μίς :

«'Υπήρθεσ πού ώμολογήσες πάντα. Stop. Δέν άνουσαθε ύπολογίζετε έπ' έμού. Stop. Μνηστήτα μας διαλύεται».

Με ένα πού και πόσο εύγάμισή ήταν ή Έκκλησι τού, όταν τή έπομένη ήμερα ένα σύντομο γράμμα τής ανηστής του. Τρολλόξ από τή χαρά του, τού διάβασε και τού Ξαναδιάβασε. Νά τί τού έγραψε ή μίς Ντόροθι :

«'Αγαπητέ μου Μαξιμιλιανέ,

»Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις νά πής μέ τού τηλεγράφομα σου. Καί ή δική μου ύπηρετρια, ή Μαργαρίτα, μου ώμολόγησε τί συνέβη μεταξύ της και τού ύπρητή σου, στό σταθμό τού 'Εβρέ. Καταλαβαίνεις ότι, άν και σου είχα τηλεγραφήσει, δέν θέλησα νά γαλάσω τόν ύπνο μου νύχτα μεσάνυχτα, και άνέβησα στή Μαργαρίτα νά βήγ στό παράθυρο και νά κουνήση ένα μαντήλι, για νά σ' χαριεστή. Τό ίδιο, όπως και σ'ό. Λοιπόν, ή Μαργαρίτα και όχι ένώ δεχτήκη τόν ύπρητή σου στό κουπέ της. Δέν καταλαβαίνω, λοιπόν, γιατί εσύ τού μπορεί νά έχη όλο σ'συνείπια τή διάλυσι τών άφροδών μας.

»Σέ φιλά γλυκά. Ντόροθι. ΡΟΖΕ ΡΕΖΙΣ